

Arrest

nr. 64 259 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RUELENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 augustus 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

De verzoekende partij verklaarde een niet-begeleide minderjarige te zijn, maar onderzoek wees uit dat zij zeker ouder is dan 18 jaar.

De verzoekende partij werd uitgenodigd om zich op 6 januari 2011 bij de dienst Vreemdelingenzaken aan te bieden voor de behandeling van haar asielaanvraag. Met een schrijven van 21 februari 2011 laat de verwerende partij aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staalozen weten :

"Ik heb de eer u te laten weten dat de betrokkene opgeroepen werd om zich aan te bieden op 06.01.2011. Hij/zij gaf hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg. Bijgevolg wordt hij/zij geacht afstand gedaan te hebben van zijn/haar asielaanvraag".

1.2. Blijkens een administratief verslag vreemdelingencontrole wordt de verzoekende partij op 20 februari 2011 tegengehouden wegens aanranding van de eerbaarheid, zedenfeiten, racisme (discriminatie), en opzettelijke slagen.

1.3. Op 21 februari 2011 geeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich (A.L.) te noemen, geboren op (...), en welke verklaart van Georgische nationaliteit te zijn,

alias : (...), van Georgische nationaliteit

Volgens de Voogdijdienst had betrokkene op datum van 29/10/2010 reeds de leeftijd bereikt van 20,6 jaar. (op basis van een botscanonderzoek)

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta.

Reden(en) van de beslissing

0 - artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

0 - artikel 7, eerste lid, 3 °: wordt door de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid of De Regge A., attaché geacht de openbare orde te kunnen schade.n Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanranding van de eerbaarheid, zedenfeiten, racisme en opzettelijke slagen PV nr BR.37.LL.023907/2011 van de politie van Elsene

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden :

** Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

** Betrokkene verbijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend zal worden.*

** Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor aanranding van de eerbaarheid, zedenfeiten, racisme en opzettelijke slagen bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

** Op datum van 07/10/2010 diende betrokkene een asielaanvraag in. In januari 2011 heeft hij echter afstand gedaan van deze aanvraag.*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

** Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."*

1.4. Ter zitting wordt gesteld dat verzoeker werd vrijgelaten en een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend. Bij gebrek aan gegevens omtrent de fase waarin deze nieuwe asielprocedure zich bevindt, kan thans geen uitspraak worden gedaan over de gevolgen die dit nieuwe feit kan hebben voor het belang van de verzoekende partij en wordt het beroep zonder meer behandeld.

2. De ontvankelijkheid van de vordering en de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering in zoverre deze beslissing wordt aangevochten. Overigens blijkt ter zitting dat verzoeker niet langer is vastgehouden.

2.2. Verzoeker doet ter zitting afstand van de vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Een eerste middel luidt als volgt :

*“1. Schending in de zin van art. 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: de materiële motiveringsplicht
De wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29/07/1 991) schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen; De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...”*

Dat in casu de motivering ontoereikend is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat verzoeker immers asiel heeft aangevraagd en nog niet de kans heeft gekregen om zijn redenen hiervoor uiteen te zetten.

Een van deze redenen heeft betrekking op zijn identiteit. Verzoeker heeft geen identiteitsdocumenten en is nooit officieel ingeschreven geweest in Georgië.

De bestreden beslissing steunt zich o. m. op artikel 7, alinea 1, 10 van de Vreemdelingenwet, namelijk dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Hierbij heeft men geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geldige redenen kan hebben waarom hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De asielprocedure van verzoeker was immers nog lopende en is reeds een geldige reden.

Ten onrechte wil men dan ook voorhouden dat verzoeker de reglementeringen niet naleeft.

Volledigheidshalve brengt verzoeker in een notendop zijn relaas.

Verzoeker is nooit ingeschreven geweest omdat zijn moeder ook nooit kon ingeschreven worden. Zij was vroeger van Azerbeidzjan naar Georgië gevlucht. De vader van verzoeker is hem niet bekend.

Verzoeker en zijn moeder verbleven in Georgië bij de nieuwe man van verzoekers' moeder. In de zomer van

2010 is deze man gestorven. De zonen van deze man willen de landgoederen verkopen en hebben verzoeker en zijn moeder van de eigendom verdreven.

Daarom zag verzoeker geen uitweg meer. Doordat zij niet ingeschreven zijn, kunnen zij geen eigendom verwerven. Zij hebben jarenlang onder de bescherming van de nieuwe man van verzoekers' moeder kunnen leven, maar nu zien zij geen oplossing meer.

Hierop voortgaande stelt zich dan ook de vraag of de staat Georgië wel in staat zal zijn om een doorlaatbewijs af te leveren voor verzoeker.

Verder steunt de bestreden beslissing zich op artikel 7, al. 1, 3° van de Vreemdelingenwet: verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Dat ook deze motivering manifest ontoereikend is;

De enige vermelding is dat verzoeker op heterdaad betrapt is voor aanranding van de eerbaarheid, zedenfeiten, racisme en opzettelijke slagen. (PV nr. BR.37.LL.023907/201 1 van de politie van Elsene)

Hiermee zijn de feitelijke omstandigheden niet gekend waardoor de openbare orde geschaad zou worden.

Aan verzoeker werd als verblijfplaats hotel Louise toegewezen, gelegen te 1050 Brussel, Gen. Jacqueslaan 82.

Het PV zou te maken hebben met een inval van de politie van Elsene waarbij een grote groep personen die verbleven in het hotel, opgepakt werden.

Verzoeker zelf weet niets meer. Hij stelde alleen maar vast dat hij samen met vele anderen werd opgepakt, terwijl hij niets verkeerd heeft gedaan.

Op basis van de gegeven motivering kan men niet in alle redelijkheid beslissen dat verzoeker de openbare orde schaadt.

Daaruit vloeit dan ook voort dat er eveneens sprake is van een gebrekkige motivering waar de bestreden beslissing stelt dat: "Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor aanranding van de eerbaarheid, zedenfeiten, racisme en opzettelijke slagen bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde."

Eenzijdig ziet men immers in dat het pv op zich geen veroordeling inhoudt: betrokkene kan vervolgd worden; toch handhaaft men een zagezegd risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Dit lijkt verzoeker tegenstrijdig. De vermelding in een PV betekent ipso facto immers nog geen schending van de openbare orde. Wanneer verzoeker effectief vervolgd en veroordeeld wordt, dan kan vastgesteld worden dat er sprake is van een schending van de openbare orde.

Tot slot kan er een gebrek aan motivering worden vastgesteld in de vermelding dat verzoeker in januari 2011 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag.

Verzoeker heeft immers geen afstand gedaan van zijn asielaanvraag; hij was nog steeds in afwachting van een uitnodiging om opnieuw gehoord te worden. Slechts door navraag van zijn huidige raadsman weet verzoeker wat er aan de hand. (Vreemd genoeg wordt de asielzoeker zelf niet officieel in kennis gesteld wanneer een afstand van asielaanvraag wordt geacteerd)

Verzoeker zou op 26.11.2010 uitgenodigd geweest zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken om op 06.01.2011 gehoord te worden. Verzoeker had aanvankelijk als woonplaats CGVS, Kon. Albert 11-laan 12 BA, 1000 Brussel, maar dat werd gewijzigd naar het kantooradres van zijn vroegere raadsman, mr. Sophie Van Besien. Deze zou echter niets hebben meegedeeld aan verzoeker net zomin als zijn vorige raadsman, mr. Fato Hasoyan die mr. Van Besien was opgevolgd.

Bij gebreke aan reactie op deze oproeping wordt verzoeker geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Blijkbaar werd dit wel pas op 21 februari 2011 beslist.

In elk geval was dit helemaal niet de bedoeling van verzoeker! Hij wil dan ook zo snel mogelijk een nieuwe asielaanvraag indienen en eindelijk de kans krijgen om zijn verhaal te doen.

Bij de beoordeling van de materiele motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij correct heeft kunnen oordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (R.v.St., nr. 121.066, 26 juni 2003 en RvV, nr. 14.122, 11december2007)

Dat de bestreden beslissing in casu niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ook niet in alle redelijkheid heeft kunnen beslissen om aan verzoeker een formulier A af te leveren. Er is in casu dan ook sprake van machtsoverschrijding.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen" (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094:

R.v.St., 23november1965, stad Oostende, nr. 11.519);"

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt

onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de onder punt 1.3. geciteerde bestreden beslissing blijkt dat deze wordt gedragen door twee afzonderlijke motieven, die elk op zich draagkrachtig zijn. Eén en ander impliceert dat een vernietiging op grond van de schending van de motiveringsplicht van de aangevochten akte zich slechts opdringt wanneer blijkt dat beide motieven behept zouden zijn met een onwettigheid.

Een eerste draagkrachtig motief luidt als volgt : “- artikel 7, eerste lid, 1 °: *verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*”

Verzoeker betwist deze vaststelling niet, maar doet gelden dat hij asiel heeft aangevraagd en nog niet de kans heeft gekregen om zijn redenen hiervoor uiteen te zetten terwijl één van die redenen betrekking heeft op zijn identiteit: verzoeker heeft geen identiteitsdocumenten en is nooit officieel ingeschreven geweest in Georgië. De verwerende partij, zo stelt hij, heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geldige redenen kan hebben waarom hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zijn asielprocedure was immers nog lopende en dit is reeds een geldige reden. Het feit dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat hij afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag is niet correct, nu verzoeker er niet van op de hoogte was dat zijn woonplaatskeuze werd gewijzigd in de loop van de procedure en hij noch door de verwerende partij, noch door zijn toenmalige raadsman op de hoogte werd gesteld van de oproeping. Hij was dus nog steeds in afwachting van een uitnodiging om opnieuw te worden gehoord.

Het betoog van verzoeker staat er niet aan in de weg dat de verwerende partij terecht kon vaststellen dat verzoeker niet beschikt over de nodige documenten zodat hem op grond daarvan een bevel kon worden afgeleverd. Verzoeker brengt geen enkel bewijskrachtig gegeven bij dat de Raad ertoe zou kunnen nopen daar anders over te oordelen. Voor zover hij verwijst naar zijn asielaanvraag waarin hij zou aankaarten dat hij geen identiteitsdocumenten heeft en nooit officieel werd ingeschreven, en hij nooit afstand gedaan heeft van zijn asielaanvraag doch zijn niet verschijnen het gevolg was van een gebrek aan communicatie met zijn toenmalige raadsman, stelt de Raad, na inzage van het administratief dossier, het volgende vast :

Met een aangetekend schrijven van 22 oktober 2010 werd door verzoekers raadsman een uitdrukkelijke wijziging van woonplaatskeuze meegedeeld aan de verwerende partij. In de uitnodiging aan verzoeker om te verschijnen op 6 januari 2011, gericht aan het adres waarop uitdrukkelijk woonplaatskeuze werd gedaan wordt erop gewezen : “Indien u binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt u geacht afstand gedaan te hebben van uw asielaanvraag”. Er zijn geen gegevens voorhanden die een indicatie zouden kunnen vormen voor het feit dat dit schrijven niet werd ontvangen op het gekozen kantooradres. De communicatie, of het gebrek daaraan, tussen verzoeker en zijn raadsman, of een vergissing van de raadsman, kunnen niet worden beschouwd als zijnde een geval van overmacht (RvS 8 december 2000, nr. 91.496, Collignon; RvS 6 juni 2002, nr. 107.430, Westgeest) , zodat terecht kon worden vastgesteld dat verzoeker afstand had gedaan van zijn asielaanvraag. Wat er ook van zij, thans ligt, zoals reeds gezegd, geen enkel bewijskrachtig gegeven voor van het feit dat verzoeker een geldige reden had om niet in het bezit te zijn van de noodzakelijke documenten zoals vermeld in artikel 7, eerste lid, 1° en dat daaruit zou voortvloeien dat het bedoelde motief niet correct zou zijn en de bestreden beslissing niet zou kunnen dragen. Verzoeker heeft dan ook niet aangetoond dat de verwerende partij zich zou hebben gebaseerd op een niet-correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld bij het vermelden van dit motief in de bestreden beslissing. Dit motief blijft derhalve onverminderd overeind, zodat de grieven die verzoeker heeft aangevoerd tegen het tweede weigeringsmotief gericht zijn tegen een overtollig motief, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Het middel is niet gegrond.

3.2.1. Het tweede middel is als volgt uiteengezet :

*“2. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur
Zorgvuldigheidsplicht*

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)”.

“Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W, 1981-1 982, 36, met noot LAMBRECHTS, W.).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946)— (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Verzoeker werd niet verhoord naar aanleiding van de feiten vermeld in PV nr. BR.37.LL.023907/201 1 van de politie van Elsene. Op geen enkele manier werd vastgesteld in hoeverre verzoeker al dan niet betrokken is.

Dit is in casu van belang daar de politie van Elsene een hele groep personen verblijvende in hotel Louise heeft opgepakt. Daarvan werd blijkbaar het genoemde PV opgesteld, maar wie wordt dan beschuldigd van wat.

Het is moeilijk aan te nemen dat verzoeker op heterdaad betrapt is voor zowel aanranding van de eerbaarheid, zedenfeiten, racisme als opzettelijke slagen.

Er is ook geen specificering in tijd en ruimte. Toch zou men op basis van deze bewoordingen kunnen uitmaken dat verzoeker de openbare orde schaadt.

Hiermee zijn echter de feitelijke omstandigheden niet gekend waardoor de openbare orde geschaad zou worden. Bijgevolg werd hier de zorgvuldigheidsplicht geschonden

De bestreden beslissing werd op dit punt niet voorafgegaan door een behoorlijke belangenafweging.”

3.2.2. Zoals reeds bij de beoordeling van het eerste middel werd vastgesteld, is de kritiek die verzoeker uit ten opzichte van het tweede weigeringsmotief in de bestreden beslissing gericht tegen een overtollig motief, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Het tweede middel kan derhalve niet worden aangenomen.

3.3.1. Het derde middel luidt als volgt :

“3. Schending van art. 6 E.V.R.M. en de rechten van verdediging

Dat indien verzoeker werkelijk het grondgebied zou dienen te verlaten de bestreden beslissing tevens indruist tegen de algemene rechtsbeginselen en artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens doordat verzoeker geen eerlijke behandeling van zijn zaak heeft gekregen;

Het recht van verdediging is een algemeen rechtsbeginsel (Rogier de Corte, Overzicht van het burgerlijk recht, p. 56-60, Mys & Breesch, uitgevers te Gent, 2001):

Artikel 6 van het E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld;

Dat het afleveren van dit formulier een schending uitmaakt van de rechten van verdediging van verzoeker om de hierboven genoemde redenen:

1) er werd niet onderzocht of verzoeker een geldige reden zou hebben waarom hij geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum heeft. Er dient wat dat betreft terughoudendheid te zijn wanneer het een asielaanvrager betreft zonder dat al een onderzoek door de CGVS heeft plaatsgevonden.

2) de enkele vermelding van de naam van verzoeker in PV nr. BR.37.II.0239071201 1 betekent ipso facto niet dat verzoeker de openbare orde zou schenden.

De feitelijke omstandigheden worden niet vermeld; verzoeker weet zelfs niet wat hem ten laste wordt gelegd.

Men dient dan ook het resultaat van het strafonderzoek af te wachten om uit te maken of verzoeker een schending zou betekenen voor de Openbare orde. Blijkbaar wordt verzoeker niet in hechtenis genomen in het kader van deze strafbare feiten.

Het feit dat men verzoeker dan maar opsluit met toepassing van de Vreemdelingenwet, betekent dan ook een schending van zijn rechten van verdediging.”

3.3.2. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Voorts weze opgemerkt dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen. Bovendien, in zoverre verzoeker stelt dat niet werd onderzocht of hij een geldige reden kon hebben om geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum te hebben, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Een vierde middel is als volgt uiteengezet :

*“4. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel
Dat het niet redelijk voorkomt om verzoeker in deze omstandigheden te confronteren met een afstand van asielaanvraag.
Dat deze beslissing immers pas op 21.02.2011 werd genomen vermoedelijk naar aanleiding van het procesverbaal dat door de politie van Elsene werd opgesteld, meerbepaald de inval in hotel Louise waar verzoeker verbleef.
Dat — uit navraag bij de diensten van verweerster — blijkt dat de oproeping op 26.11.2010 verstuurd zou zijn met de bedoeling om op 06.01.2011 gehoord te worden.
Dat verzoeker aanvankelijk zijn woonplaats had bij het CGVS waardoor verweerster wist dat verzoeker in een hotel of een gelijkaardige tijdelijke opvangplaats verbleef.
Dat daarna blijkbaar keuze van woonplaats was gedaan op het adres van een vroegere raadsman.
Dat de raadsman van verzoeker volledigheidshalve het dossier bijvoegt dat hij van deze vroegere raadsman mocht ontvangen, waarbij dus geen oproeping voor verhoor te vinden is.
Dat verzoeker niet op de hoogte was van deze keuze van woonplaats en dacht dat hij zijn post in het hotel zou ontvangen.
Dat het in de gegeven omstandigheden niet redelijk voorkomt om een afstand van asielaanvraag te acteren.
Dat kan gesteld worden dat verzoeker zich in een geval van overmacht bevindt.
Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is en dat daardoor de rechten van verdediging worden geschonden;
Zodoende heeft verweerster niet in alle redelijkheid kunnen beslissen om aan verzoeker de bestreden beslissing uit te vaardigen en is er sprake van machtsoverschrijding.
Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”*

3.4.2. In eerste instantie stelt de Raad vast dat de geviseerde overweging betrekking heeft op dat deel van de motivering aangaande de terugleiding naar de grens en de vrijheidsberoving te dien einde, met betrekking tot hetwelk de Raad reeds onder punt 2 van dit arrest had gesteld geen rechtsmacht te hebben. Evenwel, voor zover verzoeker erop doelt dat de bestreden beslissing niet kon worden uitgevaardigd omdat hij in zijn asielaanvraag de redenen zou uiteenzetten om dewelke hij niet in het bezit is van de juiste documenten, kan worden verwezen naar hetgeen dienaangaande bij de beoordeling van het eerste middel werd gesteld. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat het niet is omdat in het dossier van verzoekers voormalige raadsman geen oproeping is terug te vinden, dit een bewijs uitmaakt van het feit dat deze oproeping niet zou zijn ter kennis gebracht op de gekozen woonplaats. Het komt nochtans aan verzoeker toe om dit aannemelijk te maken, hetgeen hij nalaat te doen. Ten slotte, wat betreft het vermoeden dat de beslissing omtrent de afstand van de asielaanvraag op 21 februari 2011 werd genomen naar aanleiding van het procesverbaal dat door de politie van Elsene werd opgesteld, meerbepaald de inval in hotel Louise waar verzoeker verbleef, dient erop gewezen dat geen enkel bewijskrachtig gegeven voorligt dat dit vermoeden zou ondersteunen, dat inmiddels bij de bespreking van de overige middelen is gebleken dat het vaststellen van de afstand van geding niet onwettig was. Verzoeker toont niet aan dat deze beslissing binnen een bepaalde termijn

moest worden genomen, zodat een eventuele samenloop van deze beslissing met de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in het hotel waar verzoeker verbleef op zich geen gevolgen heeft ten aanzien van de wettigheid van de thans aangevochten akte. Het vierde middel is niet gegrond.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De afstand van de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS